

Список використаних джерел:

1. Валевський О.Л. Державна політика в Україні: методологія аналізу, стратегія, механізми впровадження : монографія. Київ : НІСД, 2001. 240 с.
2. Ситник Г.П. Державне управління у сфері національної безпеки (концептуальні та організаційно-правові засади) : Підручник. Київ : НАДУ, 2012. 544 с.
3. Кулик В., Полтораков А. Проблемы обеспечения национальной безопасности Украины. Київ : Центр исследований проблем гражданского общества, 2010. 12 с.
4. Акімова Л.М. Теоретичні основи державного управління розвитком національної безпеки. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2015. № 5. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1210> (дата звернення: 09.11.2020).
5. Рубан А.В. Державне управління у сфері національної безпеки України : дис. канд. наук. з держ. управл.: 25.00.05. Харків, 2019. 256 с.

Фоміна О.О.

магістр,

Запорізький національний університет

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ З НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИМИ СПІЛЬНОТАМИ

Проблема взаємодії органів місцевого самоврядування з представниками національних меншин та національно-культурними спільнотами у поліетнічній Україні є однією з найбільш складних, проте не нових для нашої держави. Усе таким же актуальним є питання про дієві механізми взаємодії органів місцевого самоврядування з національно-культурними спільнотами, спрямованої на інтеграцію їх представників у політичному, економічному, культурному і соціальному житті країни.

При визначенні механізмів такої взаємодії у першу чергу необхідно спиратися на правову базу, яку забезпечують міжнародні документи, зокрема Лундські рекомендації про ефективну участь національних меншин у суспільно-політичному житті (вересень 1999), Люблянські рекомендації щодо інтеграції різноманітних суспільств (листопад 2012) та інші.

Зокрема, згідно Лундських рекомендацій, «держави повинні вживати заходів для розширення участі національних меншин на регіональних та місцевих рівнях»; «структури регіональних та місцевих органів влади і процеси ухвалення ними рішень повинні бути прозорими і доступними, щоб сприяти участі меншин». Велике значення мають рекомендації державам в рамках відповідних інституціональних структур створювати консультативні або дорадчі органи, здатні слугувати каналами для діалогу з національними меншинами. Ці органи можуть мати спеціалізовані комітети з таких питань як забезпечення житлом, земельний фонд, освіта, мова і культура [2].

У зв'язку зі зростанням національно-культурної різноманітності у багатьох державах світу були укладені Люблянські рекомендації, спрямовані на впровадження політики інтеграції, яка означає «динамічний процес із залученням багатьох учасників, що сприяє ефективній участі всіх членів різноманітного суспільства в економічному, політичному, соціальному й культурному житті та підтримує інклюзивне відчуття приналежності на національному та локальному рівнях усіх членів суспільства. Задля підтримки процесу інтеграції держави повинні реалізовувати політику, спрямовану на створення суспільства, в якому поважають різноманіття, і кожен та кожна, зокрема всі члени етнічних, мовних, культурних або релігійних груп, робить внесок у створення та підтримку спільної та інклюзивної громадянської ідентичності. Це досягається за допомогою забезпечення для всіх однакових можливостей щодо участі в житті суспільства та отримання від цього користі» [3]. На нашу думку, ключовими тут є поняття «різноманітність», «рівність» і «відповідальність». В цілому, інтеграція сприяє формуванню стабільності поліетнічного суспільства, вона відіграє дуже вагомий роль у превенції та вирішенні конфліктів на етнічній та національній основі.

Серед найбільш важливих напрямів взаємодії органів місцевого самоврядування з національно-культурними спільнотами на сучасному етапі можна назвати «координацію роботи, спільну розробку цільових програм, а також спільне проведення акцій та заходів», оскільки саме в них «виявляється найбільша активність з боку органів місцевого самоврядування» [1, с. 89].

Серед форм взаємодії органів місцевого самоврядування з національно-культурними спільнотами слід назвати формування координуючих, консультативних та інших структур у сфері взаємодії з

національно-культурними спільнотами на муніципальному та регіональному рівнях; залучення представників національно-культурних спільнот до розробки регіональних програм; підтримка проєктів різної спрямованості, які ініціюються національно-культурними спільнотами і товариствами.

Одним з прикладів реалізації таких напрямів і форм взаємодії є активна участь деяких міст України (Луцьк, Мелітополь, Одеса, Павлоград, Суми, Вінниця) у Програмі Ради Європи «Інтеркультурні міста», метою якої є підтримка міст у перегляді своєї політики крізь призму міжкультурної взаємодії та у розробці стратегій, які допоможуть їм керувати різноманіттям у позитивному руслі, а також усвідомлювати переваги такого різноманіття.

Список використаних джерел:

1. Граматик І. Теоретичні основи взаємодії органів місцевого самоврядування з національними меншинами. *Ефективність державного управління* : зб. наук. праць. 2014. Вип. 41. С. 88–96.
2. Лундські рекомендації про ефективну участь національних меншин у суспільно-політичному житті з пояснювальними примітками. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/2/5/30340.pdf>
3. Люблянські рекомендації щодо інтеграції різноманітних суспільств. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/e/e/396689.pdf>